

DECIZIA nr.522
din 5 octombrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.12 din Decretul nr.130/1949 pentru reglementarea condițiunii juridice a copilului natural și ale art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului Familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice

Publicată în Monitorul Oficial nr.1050 din 21.11.2023

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Valentina Bărbățeanu	- magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.12 din Decretul nr.130/1949 pentru reglementarea condițiunii juridice a copilului natural și ale art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului Familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, excepție ridicată de Felicia Maria Corșeu în Dosarul nr.4903/328/2018 al Tribunalului Cluj – Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.2226D/2019.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 4 iulie, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul prevederilor art.57 și ale art.58 alin.(3) din Legea nr.47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce au format obiectul dezbaterii, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 20 septembrie 2023 și apoi pentru data de 5 octombrie 2023, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 10 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr.4903/328/2018, **Tribunalul Cluj – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.12 din Decretul nr.130/1949 pentru reglementarea condițiunii juridice a copilului natural și ale art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului Familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice**. Excepția a fost ridicată de Felicia Maria Corșeu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în stabilirea paternității.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că acțiunea civilă introdusă are ca obiect stabilirea filiației față de tată a autoarei excepției de neconstituționalitate, născută la data de 3 septembrie 1952, când erau în vigoare dispozițiile Decretului nr.130/1949 privind reglementarea condițiunii juridice a copilului natural, care prevedeau că acțiunea în cercetarea paternității poate fi intentată în termen de 2 ani de la data nașterii copilului/de la încetarea concubinajului. Ulterior abrogării Decretului nr.130/1949, s-a stabilit că acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei, născut înainte de intrarea în vigoare a Codului Familiei, se poate porni în termen de un an de la intrarea în vigoare a acestui cod.

5. Cererea de chemare în judecată a fost formulată în contradictoriu cu descendenții defunctului Forgaci Ioan, pretins tată al reclamantei, decedat în anul 2016, în condițiile în care, față de acesta din urmă, Tribunalul Popular al Raionului Turda a pronunțat în anul 1953 o sentință civilă prin care a fost obligat să-i plătească mamei autoarei excepției o sumă de bani cu titlu de cheltuieli de întreținere pentru copil, până la majorat. Mama autoarei excepției nu a promovat însă și o acțiune în stabilirea paternității copilului, astfel că, în prezent, autoarea excepției se află în imposibilitate de a-și stabili legătura de filiație față de defunct, din cauza faptului că termenele în care o astfel de acțiune putea fi promovată – prevăzute de dispozițiile art.12 din Decretul nr.130/1949, respectiv art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 – erau împlinite la momentul la care autoarea excepției a dobândit capacitate deplină de exercițiu.

6. În motivarea excepției se mai arată că prin Sentința civilă nr.2110/2018, Judecătoria Turda a reținut că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate sunt aplicabile în cauză,

respingând cererea autoarei excepției de repunere în termenul de a formula acțiunea în stabilirea paternității și admitând excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de către pârâți, cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată ca tardiv formulată.

7. În condițiile în care dispozițiile legale criticate continuă să producă efecte juridice în privința situației sale, autoarea excepției susține că i se încalcă dreptul la viață privată, fiind lipsită de posibilitatea de a acționa, după dobândirea capacității de exercițiu depline, în vederea stabilirii filiației sale față de tată. Arată că avea o vârstă fragedă la momentul la care s-a împlinit termenul de 2 ani (prevăzut de art.12 din Decretul nr.130/1949), respectiv de un an (prevăzut de art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954), acțiunea în stabilirea paternității fiind la dispoziția exclusivă a mamei sale, care însă nu a promovat-o vreodată.

8. Apreciază că dispozițiile legale criticate instituie un obstacol insurmontabil în demersul de a-și stabili date esențiale referitoare la propria identitate, fiindu-i lezat dreptul la viață familială și privată.

9. După cum a reținut și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 13 februarie 2003, pronunțată în *Cauza Odièvre împotriva Franței*, paragraful 42, dreptul unei persoane de a-și cunoaște originile, în speță prin stabilirea paternității din afara căsătoriei, își are fundamentul în interpretarea extensivă a noțiunii de viață privată, iar obținerea informațiilor indispensabile pentru descoperirea adevărului asupra unui aspect important al identității persoanei și pentru disiparea tuturor incertitudinilor în această privință este considerat un interes vital, protejat de Convenție.

10. Totodată, prin Hotărârea din 19 iulie 2016, pronunțată în *Cauza Călin și alții împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcarea art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin atingerea adusă dreptului la respectarea vieții private a petenților, ca urmare a imposibilității acestora de a-și stabili filiația față de tată, în condițiile existenței, în legislația internă, a unui termen de prescripție în interiorul căruia aceștia nu aveau capacitate juridică de a acționa. Curtea a statuat că respectivul termen de prescripție a limitat dreptul părților interesate de a iniția o acțiune în stabilirea paternității, până la punctul de a se stinge acest drept.

11. În fine, se arată că, prin Decizia nr.697 din 29 noiembrie 2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată și a constatat că prevederile art.60 alin.1 din Codul familiei, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr.4/1953 - Codul familiei sunt constituționale în măsura în care nu privesc acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei introdusă de copil.

12. Autoarea excepției conchide în sensul că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art.26 din Constituție în componenta referitoare la garantarea dreptului la viață privată, precum și celor ale art.8 și 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, având în vedere faptul că dispozițiile legale vizate de excepția de neconstituționalitate anihilează practic orice posibilitate juridică a acesteia de a-și clarifica statutul personal prin stabilirea paternității.

13. **Tribunalul Cluj – Secția civilă** consideră că prevederile art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 contravin dispozițiilor art.26 din Constituție în componenta referitoare la garantarea dreptului la viață privată, deoarece apelanta s-a aflat în imposibilitate de a introduce personal o acțiune în stabilirea paternității din afara căsătoriei în termenul prevăzut de textul de lege criticat, fiind lipsită de capacitatea de exercițiu.

14. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Avocatul Poporului** apreciază, în esență, că dispozițiile art.12 din Decretul nr.130/1949 și cele ale art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 sunt constituționale în măsura în care temenele de 2 ani, respectiv 1 an, în care poate fi introdusă acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei sunt incidente doar în ce privește mama copilului sau reprezentantul legal al acestuia, fără să fie aplicabil și acțiunii introduse de copil, altminteri fiind nesocotite dispozițiile art.26 din Constituție și cele ale art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la viață familială și privată.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art.12 din Decretul nr.130/1949 pentru reglementarea condițiilor juridice a copilului natural, publicat în Buletinul Oficial nr.15 din 2 aprilie 1949, și cele ale art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului Familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, publicat în Buletinul Oficial nr.9 din 31 ianuarie 1954, ambele în prezent abrogate prin art.49 din Decretul 32/1954, respectiv prin art.230 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.409 din 10 iunie 2011. Prevederile de lege criticate aveau următorul conținut normativ:

- Art.12 din Decretul nr.130/1949: *„Acțiunea în cercetarea paternității poate fi intentată în termen de 2 ani de la nașterea copilului, de la încetarea concubinajului.”*;

- Art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954: *„Acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei, născut înainte de intrarea în vigoare a Codului Familiei, se poate porni în termen de un an de la intrarea în vigoare a acestui Cod, dispozițiunile art.60 din Codul Familiei fiind aplicabile.”*

19. Codul familiei a intrat în vigoare la data de 1 februarie 1954, iar art.60 din acesta avea următoarea redactare: *„(1) Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei poate fi pornită în termen de un an de la nașterea copilului.*

(2) Dacă, în cazul prevăzut în art.54 alin.(1), un copil a pierdut calitatea de copil din căsătorie, prin efectul unei hotărâri judecătorești, termenul de un an, pentru pornirea acțiunii în stabilirea paternității din afara căsătoriei, va curge de la data când acea hotărâre a rămas irevocabilă.

(3) În cazul în care mama a conviețuit cu pretinsul tată ori dacă acesta din urmă a prestat copilului întreținere, termenul de un an va curge de la încetarea conviețuirii ori a întreținerii.”

20. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art.16 – *Egalitatea în drepturi* și art.26 – *Viața intimă, familială și privată*. De asemenea, prin prisma art.11 alin.(2) și art.20 din Constituție, autoarea invocă și prevederile art.8 – *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* și art.14 – *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă, mai întâi, cu privire la obiectul acesteia, că Decretul nr.130/1949 a fost abrogat expres prin Decretul nr.32/1954, intrat în vigoare la 31 ianuarie 1954.

22. Decretul nr.32/1954 a fost abrogat expres prin Legea nr.76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.365 din 30 mai 2012.

23. Codul familiei a fost abrogat expres prin Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.409 din 10 iunie 2011. Potrivit prevederilor art.47 din Legea nr.71/2011, *„Stabilirea filiației, tăgăduirea paternității sau orice altă acțiune privitoare la filiație este supusă dispozițiilor Codului civil și produce efectele prevăzute de acesta numai în cazul copiilor născuți după intrarea lui în vigoare”*.

24. Anterior, prin Legea nr.288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr.4/1953 – Codul familiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.749 din 5 noiembrie 2007, se instituiseră imprescriptibilitatea acțiunii aparținând copilului (art.I pct.5), precum și regula potrivit căreia modificările operate referitor la acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei sunt aplicabile și în cazul copiilor născuți înainte de intrarea sa în vigoare, chiar dacă cererea este în curs de judecată (art.II).

25. În prezent, regula în materia stabilirii filiației față de tată este precizată în art.427 alin.(1) din Codul civil, potrivit căruia *„dreptul la acțiunea în stabilirea paternității nu se prescrie în timpul vieții copilului”*, regulă aplicabilă copiilor născuți după data de 1 octombrie 2011, adică data intrării în vigoare a Codului civil, conform art.47 din Legea nr.71/2011.

26. Întrucât în speță se pune problema stabilirii filiației față de tată a unei persoane născute la data de 3 septembrie 1952, rezultă că textele de lege criticate sunt incidente în cauza în cursul soluționării căreia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate.

27. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.12 din Decretul nr.130/1949, Curtea constată că este inadmisibilă, având în vedere că textul menționat a fost abrogat expres anterior intrării în vigoare a actualei Constituții. În una dintre primele decizii pronunțate de Curtea Constituțională, Decizia nr.14 din 10 martie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.96 din 18 mai 1993, a fost clarificată sfera temporală a controlului exercitat de aceasta, pornindu-se de la realitatea că rolul său este acela de garant al ordinii constituționale create de către actuala Constituție. Ca atare, Curtea a arătat că legile și celelalte acte normative emise înainte de data de 8 decembrie 1991, într-o ordine constituțională anterioară, puteau fi discutate sub aspectul constituționalității numai în raport cu acea ordine constituțională și de organisme pe care le prevedea Constituția atunci în vigoare. Acestor acte normative le sunt aplicabile normele constituționale actuale numai în măsura în care supraviețuiesc și după 8 decembrie 1991.

28. Curtea a mai precizat, în decizia menționată, că intervenția sa în verificarea constituționalității unor norme juridice care și-au încetat existența înaintea datei de 8 decembrie 1991 ar fi contrară nu numai rolului și funcțiilor sale stabilite prin Constituție, ci ar fi și o încălcare flagrantă a principiului neretroactivității legii.

29. În sensul celor arătate sunt și alte decizii, ca, de exemplu, Decizia nr.15 din 10 martie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.96 din 18 mai 1993, sau Decizia nr.226 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.579 din 9 iulie 2018.

30. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954, Curtea observă că, prin aceleași decizii mai sus citate, a circumscris întinderea competenței sale numai la raporturile juridice stabilite după intrarea în vigoare a Constituției din 1991. Ca atare, aceasta poate privi raporturile juridice născute în baza reglementărilor legale adoptate după 8 decembrie 1991 sau și în baza unor reglementări legale anterioare, dar care au rămas în vigoare, pentru că aprecierea constituționalității privește o lege sau o ordonanță care există și care deci produce efecte juridice. Această aserțiune este aplicabilă Decretului nr.32/1954, care a transgresat vechea ordine constituțională și a fost receptat în actuala ordine constituțională, rămânând în vigoare, așa cum am arătat mai sus, până în anul 2011, când a fost abrogat expres prin Legea nr.71/2011.

31. În cauză, având în vedere că se pune problema stabilirii paternității unui copil născut în anul 1952, rezultă că, deși abrogate, prevederile criticate din Decretul nr.32/1954 sunt incidente în cauza în cursul soluționării căreia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate. În consecință, având în vedere Decizia nr.766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.549 din 3 august 2011, prin care Curtea Constituțională a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art.29 alin.(1) și ale art.31 alin.(1) din Legea nr.47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 este admisibilă, Curtea putând să se pronunțe pe fondul acesteia.

32. Sub acest ultim aspect, Curtea reține că dispozițiile art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 au un conținut normativ similar cu cel al art.60 alin.1 din Codul familiei, în forma în vigoare anterior modificărilor survenite prin Legea nr.288/2007, potrivit căruia „*Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei poate fi pornită în termen de un an de la nașterea copilului*”.

33. Cu privire la aceste prevederi, Curtea a constatat, prin Decizia nr.697 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.138 din 23 februarie 2017, că sunt constituționale în măsura în care nu privesc acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei introdusă de copil. Prin această decizie (paragrafele 26–28), instanța de control constituțional a constatat că prevederile de lege criticate din Codul familiei, care stabileau că termenul de un an în care poate fi introdusă acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei începe să curgă de la data nașterii copilului, încalcă dreptul acestuia la viață privată, întrucât îl lipsește de posibilitatea de a acționa în mod conștient și voluntar, după dobândirea capacității de exercițiu depline, în vederea stabilirii filiației sale față de tată. Faptul că acțiunea în stabilirea paternității este lăsată la dispoziția exclusivă a mamei sau a reprezentantului legal al copilului, îl face dependent de conduita unui terț. Aceasta, deoarece în interiorul termenului stabilit de textul de lege criticat, de un an de la naștere, copilul este, prin ipoteză, în imposibilitatea biologică de a acționa. Or, stabilirea filiației față de tată, ca atribut al persoanei, ca element care configurează identitatea acesteia, nu poate fi lăsată la discreția altcuiva. În situația în care, din neglijență, din ignoranță sau chiar din rea-voință ori din cauza unei situații obiective care să constituie o piedică insurmontabilă, mama copilului sau reprezentantul legal al acestuia nu a introdus în interval de un an de la nașterea acestuia acțiunea în stabilirea paternității, copilului îi este blocată definitiv orice posibilitate ulterioară de a cere clarificarea situației sale personale prin introducerea unei acțiuni în stabilirea paternității din afara căsătoriei.

34. Curtea a reținut că din textul de lege supus controlului de constituționalitate rezultă că titularii dreptului de a introduce acțiune în stabilirea paternității nu vor avea niciodată posibilitatea de a intenta personal o asemenea acțiune, după expirarea termenului de un an de la nașterea acestora, intervenind prescripția dreptului la acțiune, aceasta urmând să fie respinsă de instanță ca tardiv introdusă în situația inactivității mamei sau a reprezentantului legal în interiorul termenului menționat.

35. Așadar, Curtea a apreciat că prevederile de lege care fixau în mod nediferențiat termenul de un an de la nașterea copilului ca interval de timp în care să poată fi introdusă acțiunea în stabilirea paternității instituie un obstacol insurmontabil în demersul persoanei interesate de a-și stabili date esențiale referitoare la propria identitate, ceea ce aduce atingere dreptului la viață familială și privată. Astfel cum rezultă și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 13 februarie 2003, pronunțată în Cauza *Odièvre împotriva Franței*, paragraful 42), dreptul de a-și cunoaște originile – în ipoteza de față, prin stabilirea paternității din afara căsătoriei – își are fundamentul în interpretarea

extensivă a noțiunii de viață privată, iar obținerea informațiilor indispensabile pentru descoperirea adevărului asupra unui aspect important al identității personale și pentru dispărerea tuturor incertitudinilor în această privință este considerat un interes vital, protejat prin Convenție (Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *Mikulic împotriva Croației*, paragrafele 64 și 65).

36. De altfel, Curtea Constituțională a mai reținut (paragraful 30 din Decizia nr.697 din 29 noiembrie 2016) că, prin Hotărârea din 19 iulie 2016, pronunțată în Cauza *Călin și alții împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcarea art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin atingerea adusă dreptului la respectarea vieții private a petenților ca urmare a imposibilității acestora de a-și stabili filiația față de tată în condițiile existenței în legislația internă a unui termen de prescripție, în interiorul căruia aceștia nu aveau capacitatea juridică de a acționa. În acest sens, Curtea Europeană a considerat că *dies a quo* pune probleme, deoarece nu permite copilului să contracareze lipsa de acțiune a mamei sau a reprezentantului legal din timpul minorității sale. Ca atare, Curtea Europeană a constatat că stabilirea unui termen de prescripție, așa cum acesta își produce efectele în sistemul românesc, a limitat dreptul părților interesate de a iniția o acțiune în stabilirea paternității până la punctul de a stinge acest drept (paragraful 98).

37. În cauza de față sunt pe deplin aplicabile considerentele ce au stat la baza soluției de admitere pronunțate de Curtea Constituțională prin decizia citată, astfel că excepția de neconstituționalitate va fi admisă, Curtea urmând să constate că prevederile art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 sunt constituționale în măsura în care termenul stabilit de acestea, de un an de la intrarea în vigoare a Codului Familiei, impus pentru introducerea acțiunii în stabilirea paternității din afara căsătoriei, este incident doar în ceea ce privește mama copilului sau reprezentantul legal al acestuia, fără să fie aplicabil și acțiunii introduse de copil, altminteri fiind nesocotite dispozițiile art.26 din Constituția României, precum și cele ale art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.12 din Decretul nr.130/1949 pentru reglementarea condițiunii juridice a copilului natural, excepție ridicată de Felicia Maria Corșeu în Dosarul nr.4903/328/2018 al Tribunalului Cluj – Secția civilă.

2. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar și constată că dispozițiile art.8 alin.2 din Decretul nr.32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului Familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice sunt constituționale în măsura în care nu privesc acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei introdusă de copil.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Cluj – Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 octombrie 2023.